

Hồi Thứ Hai Mười Sáu

ĐỒNG BỆNH TƯƠNG LÂN

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

– Gần đây có những đường chủ nào đã qua vùng này? Có đường chủ nào bình thường thích mặc y phục màu trắng?

Hồ Cổ Nguyệt nói:

– Mấy hôm nay Vô Hí đường chủ, Vô Kinh đường chủ cùng bốn đường Bốc đường chủ có đi ngang đây, trong các vị này có Vô Kinh Đường Hoa đường chủ cùng Vô Hí Đường Nhạc đường chủ đều thích mặc đồ trắng.

Hàn Tiểu Tranh định hỏi họ là nam hay nữ, nhưng sợ hỏi như vậy không phù hợp với thân phận chủ nhân Vô Phiêu Lệnh, nên chàng hỏi:

– Người liên lạc cùng Nhạc đường chủ và Hoa đường chủ được chăng?

Hồ Cổ Nguyệt đảo mắt nhìn chàng, tỏ vẻ kinh ngạc, song cũng giải thích:

– Người trong giáo có cách liên lạc với nhau, thượng ty không biết sao?

Hàn Tiểu Tranh cười khỏ lấp:

– Ta không muốn cho họ biết... cũng không có gì hệ trọng. Người hãy nói ta nghe các nơi họ có thể đến trong mấy ngày nay.

Hồ Cổ Nguyệt nói:

– Hai vị đường chủ này hành tung bất định, bọn thuộc hạ như tại hạ dĩ nhiên không dám vọng ngôn, tuy nhiên tại hạ được biết Nhạc đường chủ giao tình khá hậu cùng Lăng Phong Lô lâu chủ Tất Lăng Phong, có thể Tất lâu chủ giúp được thượng ty!

Hàn Tiểu Tranh nghe ba chữ Lăng Phong Lô bắt giắc giật mình, bởi Lăng Phong Lô là một trong ba lâu danh tiếng vang dội giang hồ, nên có câu: “Sáu yển lăng phong cộng nhất túy”, ý nói đến ba tòa lâu Sáu Yển Lô, Lăng Phong Lô, và Nhất Túy Lô. Riêng Tất Lăng Phong vốn là đệ tử chân truyền của Trần U Châu, một bậc kỳ hiệp từng nổi tiếng thiên hạ bốn mươi năm trước, nên võ công đã đến bậc tột đỉnh!

Chàng thầm nghĩ: “Hy vọng Tất Lăng Phong không bị kéo vào chuyện này”.

Tuy chàng biết sức mình khả dĩ đối phó Tất Lăng Phong nhưng họ Tất rất được trọng vọng trên giang hồ, nếu có xung đột với y e rằng sau này chàng khó tránh khỏi phiền toái. Trầm ngâm giây lát, chàng nói:

– Lúc này ta xuất thủ khá nặng, nhưng các người hành sự cũng quá lỗ mãng, ta chưa nói rõ ý, bọn kia đã xuất binh khí. Phải cẩn trọng một chút, Vô Nhai Giáo tuy đông đệ tử nhưng cũng không được hành động hồ đồ!

Hồ Cổ Nguyệt vâng vâng dạ dạ.

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy lần này thu thập được không ít tin tức, ít nhất chàng biết được Vô Nhai Giáo hiện tại có ba đường chủ ở khu này, mà trong đó có hai người thích mặc y phục màu trắng. Chàng miễn ý bước ra khỏi sông bạc vẫn còn đang nhón nháo.

00o

Lăng Phong Lâu nằm cạnh Bạch Giang, càng khiến tên lâu phù hợp với cảnh.

Hàn Tiểu Tranh không vội tìm Tất Lăng Phong, bởi chàng biết họ Tất không thuộc hạng như Nhậm Đạt, Hồ Cổ Nguyệt. Chàng tìm một chỗ trọ tầm thường nằm cạnh phía Tây Lăng Phong Lâu, hầu dễ bề dò xét. Mướn phòng trọ xong, trời vừa tối, Hàn Tiểu Tranh cảm thấy đói bụng bèn rảo bước ra ngoài tìm tiệm cơm lót dạ.

Vừa bước ra một con hẻm nhỏ, chàng thấy một người đàn bà mang thai đang đi ngược lại, trông có vẻ gần đến ngày lâm sản, bước đi nặng nhọc, khiến ai nhìn vào cũng thấy ái ngại giùm, chỉ sợ xảy ra điều gì sơ suất, lại thêm trong tay nàng đang ôm một chồng chén!

Hàn Tiểu Tranh thấy con hẻm chật hẹp nên dừng lại tránh sang bên nhường đường, thai phụ nhìn chàng mỉm cười như cảm ơn rồi nhích người, cẩn thận vịn chồng chén, chuẩn bị bước qua mặt Hàn Tiểu Tranh.

Ngay lúc hai người kè sát nhau, thai phụ đột nhiên trượt chân mất thăng bằng ngã ra sau, chén trong tay cũng tuột rơi xuống!

Người mang thai lớn như thế nếu ngã xuống thực nguy hiểm!

Hàn Tiểu Tranh vội đỡ người đàn bà, đồng thời tay hữu đưa ra nhanh tuyệt luân đón lấy mấy cái chén!

Chàng đưa chén trả lại cho thai phụ, miệng nói:

– Đại tử nên cẩn thận!

Người đàn bà kia tỏ vẻ bẽn lễn, nhoẻn miệng cười tỏ ý cảm tạ, muốn thi lễ nhưng vì mang thai nên khó cúi mình, chỉ đành nhún mình, rồi cầm chồng chén bước đi.

Vừa đi được mấy bước, Hàn Tiểu Tranh bỗng quay đầu lại, lúc này sắc diện chàng lạnh lùng, trầm giọng nói:

– Xin dừng bước!

Thai phụ chậm chạp quay lại, tỏ ra kinh ngạc chừng như muốn hỏi: “Gọi tôi à?”

Hàn Tiểu Tranh từ từ tiến đến gần, thong thả nói:

– Hoàn vật cho ta!

Thai phụ càng tỏ vẻ kinh ngạc hơn, nhưng vẫn không mở miệng lên tiếng, hay nàng bị câm? Hàn Tiểu Tranh lạnh nhạt bảo:

– Các hạ không dám nói bởi các hạ không phải là nữ nhân! Đương nhiên, càng không phải là thai phụ!

Người đàn bà biến sắc, cuối cùng lên tiếng:

– Hảo nhân lực!

Quả nhiên là tiếng khàn đục của một nam nhân! Hàn Tiểu Tranh đưa tay:

– Trả cho ta vật các hạ vừa lấy, ta có thể bỏ qua, bởi trò chơi này ta đã thông thạo từ lúc năm tuổi.

Kẻ kia cười gượng:

– Thì ra nước lớn đựng cửa Long vương, cũng cùng phường lẩn lóc kiếm ăn.

Nói xong y thò tay vào mình sờ soạng, lấy ra miếng Vô Phiêu Lệnh của Hàn Tiểu Tranh! Y bước đến mấy bước trao ra ngọc lệnh, Hàn Tiểu Tranh đưa tay tiếp lấy, ngay lúc hai bàn tay sắp chạm nhau, “thai phụ” đột nhiên trở tay, đầu ngón tay lóe lên tia sáng, nhanh chóng chộp lấy bàn tay Hàn Tiểu Tranh!

Động tác thực nhanh như chớp!

Chẳng ngờ Hàn Tiểu Tranh còn nhanh hơn một bậc, ngay lúc đối phương trở tay, chàng cũng bắt ngay mạch môn đối phương!

Y chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, chẳng còn chút tơ hào khí lực! Sắc diện “thai phụ” trắng bệch, mắt lộ vẻ sợ hãi cực độ!

Hàn Tiểu Tranh thu hồi Vô Phiêu Lệnh từ tay y, cầm trong tay và bảo:

– Kỳ thực ta đã để ý lúc người mới xuất hiện, ta chưa lật tẩy là vì muốn xem thử người giở trò gì. Xem ra động tác của người cũng khá thành thạo, nhưng người quên một điều thông thường có mấy thai phụ sắp sinh mà ôm chồng chén đi ngoài đường như vậy? Diễn trò hơi quá đấy!

Ngừng một chút chàng nói tiếp:

– Nếu người móc lấy ít ngân lượng, ta cũng không tính toán chi, cũng như người vừa nói, ai cũng phải lẩn lộn kiếm miếng ăn, nhưng vật người muốn lấy không phải ngân lượng mà là món đồ chơi này!

Chàng sa sầm nét mặt:

– Hồ Cổ Nguyệt phái người đến phải chăng?

Người kia tái mặt, không nói tiếng nào.

Hàn Tiểu Tranh bỗng phát một chưởng, chỉ nghe tiếng rú đau đớn, kẻ kia cong người oằn xuống, mồ hôi trên trán nhỏ giọt xuống! Một chưởng của chàng cơ hồ làm đảo lộn ngũ tạng lục phủ của y!

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng nói:

– Ta chỉ cần người nói ai sai khiến người, cần gì phải chịu khổ như vậy? Nếu người ngậm miệng không khai, ta sẽ bẻ hết răng! Thực ra, không nói ta cũng đoán là

do gã quỷ lùn kia, đúng chưa?

Không có tiếng trả lời.

Hàn Tiểu Tranh nổi xung, định tống thêm một chưởng, thì thấy người kia đột nhiên từ từ khuyu xuống đất nằm im.

Hàn Tiểu Tranh đành thả y, bực mình nói:

– Sao lại vô dụng thế này? Chàng quay lưng bỏ đi.

Hàn Tiểu Tranh vừa đi khuất góc tường, người kia đang nằm dưới đất bỗng bò dậy cười đắc ý, nhổ phệt xuống đất một búng máu, phi thân bỏ chạy!

Hàn Tiểu Tranh chưa kịp tìm Hồ Cổ Nguyệt, thì y đã tìm đến. Chàng đang ăn một bát mì lúc y xuất hiện, bước thẳng vào quán.

Hàn Tiểu Tranh dừng đũa, lẳng lẳng nhìn Hồ Cổ Nguyệt. Họ Hồ đến trước mặt Hàn Tiểu Tranh bảo:

– Các hạ thông dong quá nhỉ!

Hàn Tiểu Tranh ngấm ngầm kinh ngạc, mới chớp mắt mà họ Hồ đã đổi khẩu khí. Chàng phát hiện lúc này đã có vài người từ bốn phía cùng tiến về chốn này, rõ ràng là thế hợp vây!

Hàn Tiểu Tranh không đổi sắc mặt:

– Các người định lấy Vô Phiêu Lệnh rồi mưu hại ta luôn chứ gì? Vừa báo thù cho đồng bạn, vừa không mang tội phạm thượng, bởi trong tay ta chẳng còn ngọc lệnh nữa.

Hồ Cổ Nguyệt ngửa mặt cười dài, dứt cơn bèn nói:

– Việc đến lúc này, người còn muốn nói gạt! Dem Vô Phiêu Lệnh thực cho hấn xem cho biết!

Một người xẹt đến, thì ra là kẻ giả “thai phụ”! Dù bây giờ không còn cải trang nhưng Hàn Tiểu Tranh vẫn nhận ra ngay!

“Thai phụ” ngó Hàn Tiểu Tranh cười đắc ý, xòe tay đưa ra cũng một Vô Phiêu Lệnh nữa! Hàn Tiểu Tranh giật mình, bỗng tỉnh ngộ, nhất định đối phương đã đánh tráo ngọc lệnh!

Diệp Thích trao cho Hàn Tiểu Tranh ngọc lệnh này, dĩ nhiên chàng rất quý nó, giờ thấy bảo vật bị đối phương dùng tiểu kế đoạt mất, bất giác chàng vừa sợ vừa giận, quyết tâm phải trừ khử tên “thai phụ” này.

Hồ Cổ Nguyệt quay lại nói với một trung niên nho sĩ đứng gần nhất:

– Bẩm báo đường chủ, tên này chính là kẻ dùng Vô Phiêu Lệnh giả cướp danh!

Hàn Tiểu Tranh giờ mới biết trung niên nho sĩ là một đường chủ của Vô Nhai Giáo.

Kỳ thực Hàn Tiểu Tranh không định giả dạng ai cả, chàng chỉ không muốn phải

đụng độ đánh giết quá nhiều, nên định mượn Vô Phiêu Lệnh ngăn trở bọn Hồ Cổ Nguyệt, ai ngờ chàng sơ sót trúng kế của chúng! Thế là lòng hiếu thắng của chàng lại bị khơi dậy!

Chàng đẩy cái bát trước mặt ra phía trước, thông thả nói:

– Hôm nay ta thay mặt Vô Phiêu đường chủ giáo huấn các người một phen!

Trung niên nho sĩ nghe xong, vội bước đến ôm quyền nói:

– Bằng hữu cùng Diệp đường chủ xưng hô thế nào?

Thực ra Vô Nhai Giáo hần đã chọn lựa một đường chủ khác, người này gọi Diệp Thích như vậy là tỏ ý tôn trọng Diệp Thích. Hàn Tiểu Tranh thấy y nói chuyện lễ độ, tôn trọng Mộc thúc thúc nên sinh hảo cảm, chàng nói:

– Tại hạ gọi người là thúc thúc, không biết các hạ vì sao hỏi như vậy?

Trung niên nho sĩ nói:

– Thử hạ của ta cho biết các hạ sử dụng Thiếu Lưu kiếm pháp, hần có liên hệ đến Diệp đường chủ, nên ta mới hỏi. Bằng hữu đã gọi Diệp đường chủ là thúc thúc, đúng lý phải tỏ ra tôn kính mới phải, tại sao lại giả danh nghĩa Diệp đường chủ giết người hồ đồ như thế?

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Tại hạ nào có mượn danh nghĩa của Diệp đường chủ!

Trung niên nho sĩ giọng nói ôn hòa, nhưng vẫn có uy:

– Nhưng sự thực là trong tay các hạ có một Vô Phiêu Lệnh ngụy tạo!

Hàn Tiểu Tranh nghe y nhắc đến chuyện này, bất giác bức tức, hừ nhạt:

– Các hạ tự biết thử hạ của mình đã làm gì, Hàn mỗ bị gạt, nhưng chớ vọng tưởng ta chịu cúi đầu!

Trung niên nho sĩ điềm nhiên cười:

– Ta nào có muốn đề đầu các hạ? Nhưng sát nhân phải đền mạng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nếu để các hạ vô cố giết người của chúng ta xong rồi ngang nhiên bỏ đi, thì bốn giáo khởi có chỗ đứng trên giang hồ!

Hàn Tiểu Tranh ngạo nghễ nói:

– Giết rồi thì sao? Các hạ muốn ta đền mạng, cứ việc thử xem!

Trung niên nho sĩ than dài:

– Dù có Diệp đường chủ ở đây, cũng không có khẩu khí lớn như vậy.

Hàn Tiểu Tranh hừ một tiếng, không nói thêm câu nào!

Hồ Cổ Nguyệt có lẽ muốn lấy lại thể diện, lại ỷ có đường chủ làm hậu thuẫn hần không có gì nguy hại, nên y hét lớn, rút đại đao múa ngang dọc.

Hàn Tiểu Tranh cười nói:

– Thương bị đánh bay mất rồi, giờ lấy đao ra dùng à! Ta cho nó đi luôn, xem

người còn tìm được thứ gì khác.

Hồ Cổ Nguyệt cầm đao tiến tới, còn Hàn Tiểu Tranh như cố ý chế nhạo y, hần chàng thừa sức tránh đao. Họ Hồ tuy biết nhưng tên đã lên cung không thể không phát. Y sầm mặt múa đao giốc toàn lực tấn công, nhưng chẳng đụng được Hàn Tiểu Tranh chút mảy may nào!

Lúc này chủ tiệm và người làm tiệm mì cùng các thực khách đã trốn sạch.

Thân mình Hàn Tiểu Tranh như một con cá bơi lội giữa đao quang! Đại đao chẳng chạm được Hàn Tiểu Tranh, song cũng đánh bể không ít đồ đạc trong tiệm mì! Chủ tiệm ở góc tường đằng xa nhìn lại, tuy trời đã tối nên y không nhìn rõ cảnh vật, nhưng nghe tiếng loảng xoảng y cũng đoán được thảm trạng, không đành được y kêu khóc:

– Đừng đánh nữa... đừng đánh nữa... còn tiếp tục là tôi nhảy xuống sông Bạch Giang! Ngay khi y kêu lớn, lại nghe “bình” một tiếng lớn, cơ hồ có một cái lu lớn đã bị vỡ!

Chủ tiệm nghe thấy, ngồi bịch xuống đất, muốn kêu cũng không nổi!

Chỉ nghe Hàn Tiểu Tranh nạt lớn:

– Người thực vô lý, sao lại trút giận lên đồ đạc của người khác?

Chàng chớp trúng Hồ Cổ Nguyệt quăng ra xa!

Trung niên nho sĩ trầm giọng:

– Hảo thân thủ, hèn gì dám đến đây buông lung.

Hàn Tiểu Tranh nói:

– Ta chỉ muốn các vị trao ra một người.

– Trong Vô Nhai Giáo loại người nào cũng có, nhưng nhất định không có người các hạ muốn tìm.

– Ta chưa cho biết là ai, các hạ tại sao quả quyết là không có?

– Bởi Vô Nhai Giáo không có thông lệ bị kẻ khác gây áp lực.

Hàn Tiểu Tranh hừ nhạt:

– Ta sẽ cho các vị phá lệ một lần! Nếu không giao A Vân, ta sẽ đập bằng Vô Nhai Giáo!

Trung niên nho sĩ ngửa đầu cười dài:

– Khoan nói việc bốn đường chưa gặp qua A Vân chi đó, dù ả có thực sự nằm trong tay ta, chỉ bằng vào khẩu khí các hạ cũng chớ hòng tìm lại được!

Thanh âm Hàn Tiểu Tranh lạnh như băng:

– Các hạ sẽ hối hận phát ngôn như vậy! Ai dám động đến một cọng tóc của A Vân, ta sẽ đánh vỡ đầu kẻ ấy!

Trung niên nho sĩ cười nhạt:

– Các hạ muốn kiếm chuyện cũng nên tìm một lý do thích hợp chút, hồ đồ nêu ra một tên A Vân nào đó là xong sao?

Hàn Tiểu Tranh lạnh lùng đáp:

– Xuất binh khí đi! Bằng không các hạ sẽ chẳng còn cơ hội nữa!

Trung niên nho sĩ điềm nhiên nói:

– Đa tạ hảo ý, chỉ có điều ta một đời chưa từng dùng binh khí, các hạ cứ xuất thủ!

Hàn Tiểu Tranh hơi giật mình, liền nói:

– Đã vậy, nếu ta dùng binh khí thì không thể khiến các hạ bại đến khẩu phục tâm phục.

Chàng nhìn quanh, thấy có một phiến đá mài, bèn rút kiếm khỏi vỏ, vận kinh đâm thẳng, chỉ nghe một tiếng động nhẹ, gần non nửa thân kiếm đã cắm sâu vào phiến đá.

Trung niên nho sĩ biến sắc. Hàn Tiểu Tranh nói:

– Bây giờ trong tay ta không có binh khí, thế là công bình cho đôi bên.

Trung niên nho sĩ thấy Hàn Tiểu Tranh ra tay như vậy thì biết chàng chẳng phải dễ ăn, bèn lập tức ngưng thần cảnh giác!

Cả hai đứng im lặng đối diện nhau.

Một vòng sát khí tỏa ra giữa đôi bên, hòa lẫn trong màn đêm, không thể nhìn thấy nhưng có thể cảm thấy được.

Vô Nhai Giáo giáo chúng đứng nơi tứ bề bắt giác lui lại mấy bước, bởi dường như có một áp lực vô hình đè lên thị, thính quan khiến họ khó thở, lòng bàn tay đổ mồ hôi, rùn mình mấy bận!

Không gian như cô đọng nên hình, như đưa tay sờ được!

Tư thế của trung niên nho sĩ trông cực kỳ ưu nhã, toàn thân y nhìn rất thông dong thoải mái, như vậy lúc y xuất thủ mới phát lực mạnh hơn, bởi động tác không bị thay đổi vì bị quá khấn trương.

Hàn Tiểu Tranh neho mắt lại, như một sợi chỉ. Chàng phát hiện trung niên nho sĩ là một đối thủ đáng sợ nhất từ trước đến nay! Tuy y chưa xuất thủ nhưng mức bình tĩnh của y cũng bỏ khá xa người thường!

Sự bình tĩnh, luôn ẩn tàng sát cơ!

Hàn Tiểu Tranh thậm chí hơi hối hận mình đã bỏ rơi binh khí. Đối phương trước nay không sử dụng binh khí, thì y hẳn là một tay cực kỳ lợi hại. Mà chàng thì vẫn dùng kiếm không chế địch thủ, nay bỏ kiếm không dùng thì tự nhiên võ công chàng đã có một chỗ khiếm khuyết, thành ra thế phải lấy sở đoản của mình để khắc sở trường của địch.

Lúc này trong mắt Hàn Tiểu Tranh chỉ còn một mình trung niên nho sĩ. Không gian đầy sát khí bao trùm hai đối thủ lặng lẽ đứng đấy, có thể chỉ cần một động tác cực nhỏ cũng đủ mở màn giết nhau! Hàn Tiểu Tranh khẽ động, bước đến một bước!

Trung niên nho sĩ bất động, chỉ có chân mày y giật nhẹ.

Hàn Tiểu Tranh từ từ bước thêm một bước, động tác rất cẩn trọng như sợ bước sai.

Chúng nhân không cảm thấy buồn cười, trái lại, trái tim của họ cũng theo từng bước tiến của Hàn Tiểu Tranh mỗi lúc một cao, như bị một sợi dây mong manh treo lơ lửng, không biết lúc nào dây sẽ đứt đoạn!

Khoảng cách giữa đôi bên từ từ thu ngắn, trung niên nho sĩ vẫn bất động.

Không, y đã cử động, nói đúng hơn là phần tóc xõa trên vai y đột nhiên không có gió mà tự đứng bay phất phới, như có ngọn gió đang thổi.

Hàn Tiểu Tranh cuối cùng dừng lại, y phục của chàng cũng không gió mà như bị thổi bay, phát tiếng phàn phật.

Trung niên nho sĩ bỗng xuất thủ nhanh như điện chớp, chưa thấy thân mình y chuyển động ra sao, thì đã thấy y phóng ra như đang đăng phong, tay hữu tạo một thế kỳ quái đâm ngay yết hầu Hàn Tiểu Tranh.

Đồng thời y mượn thế trong chớp mắt đá luôn mười bảy cước, mỗi cước thế công khác nhau song cùng nhắm vào một mục tiêu, đó là vùng bụng Hàn Tiểu Tranh. Mỗi cước như có lực ngàn cân.

Hàn Tiểu Tranh lóe tinh quang trong mắt. Vai hữu chàng bỗng hụp xuống né tránh thế công từ tay phải của nho sĩ, cùng một lúc song thủ hạ xuống đỡ mười mấy lần, mỗi lần bàn tay chàng đều chỉ trúng huyện Giao Tín trên chân nho sĩ.

Trung niên nho sĩ thu tay hữu đảo ngược, lại đánh ra một chiêu, chưởng phong ác liệt vô cùng!

Hàn Tiểu Tranh lúc này vừa đỡ xong cước sau cùng của nho sĩ, chàng cảm thấy sát khí đến từ phía sau ót, lập tức lộn ngược đầu, song thủ chống xuống đẩy bật lên, thân mình bay vọt lên, hai chân mau lẹ kẹp lấy hữu chưởng của nho sĩ, cùng một lúc vội tràng người tránh đi.

Trung niên nho sĩ đứng một chân cũng xoay người theo để hóa giải sức công của Hàn Tiểu Tranh và tránh cho tay hữu bị kẹp gãy! Song làm như thế y đã rơi vào thế bị động!

Hàn Tiểu Tranh đột nhiên nghe một tiếng động nhỏ, bèn cảm thấy hạ phần chân hữu đau điếng, chàng hét to một tiếng, buông tay hữu của nho sĩ rồi đáp xuống, đồng thời song chưởng cùng xuất ra, phát tiếng chưởng phong vun vút.

Chàng làm như thế để ngăn chặn trung niên nho sĩ thừa cơ tấn công, dùng nội gia chân lực ép chàng phải vận công chống cự.